

Kalandozások a Felvidéken

2019. szeptember 23-án, hajnali 6 órakor 40 diák és 4 tanár már izgatottan ült a buszon. Hogy miért? Mert ezen a napon indultunk a 4 napos felvidéki kirándulásunkra. A csapat nagy részét a Fekete-Vörösmarty 7.g osztálya alkotta, de velünk jöttek még a 7.b, 7.c és 7.d osztályból is tanulók. Kísérőink, dr. Gerencsér Krisztina, Csordás Gyöngyi, Liska Gabriella és Molnár Katalin tanárnők már minden jó tanáccsal elláttak bennünket, és felkészítettek a nagy utazásra.

Első állomásunk Oroszkán volt, ahol egy Hadtörténeti Múzeumot tekintettünk meg. Az idegenvezetőnk, Zsákovics László – aki a gyűjtemény tulajdonosa –, elmondta, hogy már évtizedek óta gyűjti a fegyvereket, tankokat, katonai felszereléseket, egyszóval mindent, ami a hadászattal kapcsolatos. Elképesztő mennyiségű és minőségű kiállítási darabokat láttunk. A múzeum udvarán a sok érdekesség mellett egy értékes emléket is találtunk. Az egykori Mária Valéria híd korlátjai előtt fotózkodtunk. Ezeket a híddarabokat a Dunából szedték ki.

Utunkat Bajmóc felé folytattuk, ahol egy izgalmas és rendkívül hatalmas kastélyt fedezhettünk fel. Rengeteg szoba, csigalépcső, szebbnél szebb vázák, berendezési tárgyak, díszített falak és mennyezet kápráztatott el bennünket. Az idegenvezetés után körbejártuk a vizesárokka körülvett várat, és elindultunk szállásunk felé.

Mivel már mindenki nagyon fáradt volt a kimerítő nap után, nagyon jól esett a meleg vacsora. A hotelszobáinkból csodás kilátás tárult elénk, órákig gyönyörködhettünk volna a tájban. Ezt azonban nem sokáig élveztük, mert másnap, a bőséges reggeli után elindultunk a bányavárosok felé.

Selmezbányán az Óvárat jártuk körbe, minden egyes sarokba bekukkantottunk, sétáltunk a gyilokjárón, felmáztunk a harangtoronyba. Kacsaringós lépcsősoron ereszkedtünk le a városközpontba, hogy aztán buszra szálljunk, és meg se álljunk Körmöcbányáig. A város híres pénzverdéről, természetesen mi is ide jöttünk. Nagyon érdekes volt látni, hogyan is verik a pénzt. Megtudtuk, hogy több ország pénzérméje is itt készül, nem csak a szlovákoké. A múzeum egyik részében olyan gépeket nézhettünk meg működés közben, melyek ma már nem használatosak. Kirándulásunk végén emlékként egy díszes érmét kaptunk. Bár ezzel fizetni sehol sem tudunk, egy szép emlék marad a körmöcbányai látogatásunkról. Besztercebányán ragyogó délutáni napsütésben csodáltuk meg a város gyönyörű főterét. Itt egy kis szabadidőt kaptunk, és kedvére sétálhatott mindenki a főutcán, fedezhette fel a város látnivalóit. Találtunk egy finom fagyizót is, és azonnal vettünk is egy-két gombócot.

A hosszú nap után kíváncsian vártuk, milyen lesz az új szállásunk. Sokat utaztunk, és nem is sejtettük, milyen meglepetés vár ránk. Egy csodás, hangulatos szállást kaptunk Káposztafalván. Kényelmes, családiasan berendezett rönkházakban voltak a szobáink. Minden tökéletes volt, de talán legjobban egy kiscicának örültünk, akit el is nevezünk „Sanyinak”. Az ínycsiklandozó finom vacsora után megbeszélést tartottunk az egyik ház társalgójában, és kvíz is töltöttünk ki a nap eseményeiről.

Kirándulásunk harmadik napján a Gombaszögi-cseppkőbarlangba látogattunk el, mely 1995 óta világörökségi helyszín. Csodálatos élményben volt részünk. A barlang az ún. szalmacseppkövekről híres, melyek tényleg úgy néznek ki, mint a szalmaszálak. Megérinteni nem lehetett őket, kivéve egyet (engedéllyel), mely állítólag szerencsét hoz. Az idegenvezető viccesen mesélt nekünk a barlang érdekességeiről, és az egyik teremben fényképet is készített rólunk. Itt elénekeltük a bányász himnusz, mely az üreg akusztikájának köszönhetően csodálatosan szólt. Megtapasztaltuk a teljes barlangi sötétséget is, mert a vezetőnk egy percre lekapcsolta a világítást. Hátborzongatóan érdekes volt.

Utunkat Betlér felé folytattuk, ahol az nemcsak Andrassy-kastélyt tekintettük meg, hanem a hozzá tartozó angolpark egy részét is. A kastélyban lenyűgözött minket a 15.000 könyvből álló gyűjtemény, a

falakat díszítő festmények sokasága, és a használati tárgyak is. Ezután szállásunk felé vettük utunk, de előtte még betértünk Rozsnyóra, ahol egy rövid sétát tettünk, és megmásztuk a város főterén található óratornyot. 144 lépcső vezetett fel a legfelső szintre, de megérte, mert csodás kilátás tárult elénk. A nap a szálláson ért véget, ismét összegeztük a nap eseményeit, és természetesen nem maradhatott el a szokásos kvíz feladatsor sem. Fáradtan dőltünk le aludni.

Eljött az utolsó nap is. A finom reggeli után gyorsan bepakoltunk a buszba, és elindultunk Alsósztrégovára. Itt a Madách-kastélyt látogattuk meg. Az idegenvezetőnk egy nagy terembe vezetett minket, ahol sok érdekességet mesélt az íróról és legnagyobb művéről: Az ember tragédiájáról. A múzeumban szobáról szobára végigjárhattuk a tragédia színtereit. Kár, hogy hamar búcsút kellett vennünk, hiszen vártak már ránk Bátkán, ahol a Magyar Alapiskolát látogattuk meg.

Itt az igazgatóhelyettes szívélyesen fogadott bennünket. Mesélt az iskoláról, a diákokról, a tanításról. Kérdésünkre válaszolva elmondta, hogy a bátkai gyerekek örülnek az egyes osztályzatnak, hiszen ott az a legjobb jegy. Azt is megtudtuk, hogy csak fél háromig tartanak az órák, mert utána a gyerekeket iskolabuszok viszik haza, hiszen nagyon sokan a környező településekről járnak be. Búcsúzóul átadtuk az igazgatónőnek az ajándékainkat, és készítettünk egy közös fotót az iskola előtt.

Programunk utolsó állomása már Magyarország területén volt. Az Ipolytarnóci Ősmaradványok területét látogattuk meg. Csak ámultunk, hogy mennyi érdekes őskövület van a környéken. A kedvencünk egy 7 millió éves cukorfenyő volt, mely 2,5 méteres törzsátmérővel rendelkezhetett. Nem is gondoltuk volna, hogy medvekutya is élt valamikor a környéken. Lábnyomaikat megőrizte a talaj, így hihetővé vált ez a tény. Elbúcsúztunk Ipolytarnóctól is, és elindultunk Ajka felé.

Rengeteg élménnyel tértünk haza, sok érdekes dologgal ismerkedtünk meg. Örök élmény, emlék lett számunkra az a pár nap, melyet eltölthettünk az egykori magyar területeken. Hogy feledésbe ne merüljön ez az idő, emlékeinket Határtalanul! füzetbe gyűjtöttük az út során. Így bármikor felidézhetjük őket.

Horváth Eszter 7.g, Bakos Olivér 7.g, Katona Sára 7.g

Fekete István-Vörösmarty Mihály Általános iskola és Gimnázium, Ajka